

Starost in mladost.

Nobenega ni plašil se vremena,
 Pretemna ni nikdar mu bila noč,
 Preslaba pot ni bila mu nobena,
 Ko hodil k ljubicam je v vas pojoč.

Sedaj pa starček sivolasih senec,
 Ko hodi ves upognjen že po tleh,
 Pobožno moli sveti Rožni venec
 In pravi, da je vasovanje greh.

Unuk njegov pa misli sam pri sebi:
 »Na starost lahko vsak tako uči...«
 Po geslu: »Danes meni, jutri tebi«,
 Nobeno božjo noč doma ne spi.

Márica II.

O modernem duhu.

Piše Branko.

Poglejmo nekoliko v življenje moderne žene in takoj uvidimo, da ima tudi ona velik del pri ustvarjanji nesrečnih razmer, ki begajo in stiskajo narode.

Kakor sem že zgoraj rekel, žena je ustvarjena, da deluje tiho v svoji družini, da vzgaja otroke in jih vadi že od mladih nog poštenega in krepostnega življenja. A moderni ženi ne dišijo nič posebno preozke stene njenega gnezda; nič kaj se ji ne ljubi ukvarjati se sè sitnimi otroci, za te naj se brigajo plačane pestunje, guvernantke in šole. Njej je treba širnega sveta, šumne družčine. Svoboda, brezbržnost, uživanje življenja — evo njenih uzorov! A če je slučajno delavna, polje njene delavnosti se mora razširiti na vse strani; ne samo na kulturna in umetniška, pač pa še posebno politična in socijalna vprašanja so jej na dnevnem redu. Povsod nastopa, samo kjer bi najprej morala, ne. Sè smešno resnostjo svetuje in predlaga načrte, kako naj bi se svet zasukal, da bi bilo prav. A ob tem, seveda, jej ne pride na um, da družina je začétek in podstava državi in vsakemu društvu sploh, da kdor hoče imeti zdravo družbo, jo mora ustvariti iz zdravega elementa, in da ta zdrav element se pripravlja prav v družini in da če so posamične družine slabe, mora biti tudi cela skupina slaba, in da le tedaj se je nadejati dobro ekvilibriranega društva, kedar ono obstaja iz dobro izrejenih in na moralno zdravej podlagi utrjenih družin. Ne, moderna žena v svoji bistrournosti tega noče umeti.